

Lukas 24, 13-35 – preek – NGKE– Pasen 2016

De slag om de opstanding

‘De Heer is werkelijk waar opgestaan’, Halleluja!

’t Is een feestelijke dag vandaag.
Toch?

Of valt het je een beetje tegen?
Natuurlijk je wilt graag blij zijn met die opstanding.
Het is fijn om dat hier zo in de dienst te zeggen.
En we worden blij van elkaar en dat is goed.
Maar heb je er buiten deze dienst straks ook wat aan?
Want zometeen gaan we weer naar huis!
Ben je dan nog net zo blij?

Weet je, de werkelijkheid waarin wij leven lijkt zo anders.
Neem nu al alleen al de afgelopen dagen.
De aanslagen in Brussel.
Medemensen die op reis gingen -ook uit Nederland- maar nooit meer thuiskomen.

Pasen 2016: ‘De slag om de opstanding’

En dan die vreselijke verhalen van de ooggetuigen.
 Hartverscheurend!
 Die ben ik niet zomaar meer kwijt.
 Dat dempt het toch een beetje, hè?

Zou je nu op het vliegveld Zaventem hardop durven zeggen:
 ‘De Heer is werkelijk waar opgestaan, halleluja.’

...

Voel je de spanning?

Weet je, onze wereld is zo overweldigend anders.
 Je struikelt maar niet zo nu en dan over een graf,
 zoals wij op de Olijfberg, een paar jaar geleden.
 Nee, het zijn daar enorme kerkhoven.
 Het zijn er veel te veel hè.
 En niet alleen daar, maar overal op de wereld.
 Dat gaat tussen je oren zitten,
 net zoals Brussel, Parijs, Ankara, Syrië, Jemen, Soedan, Somalie, Nigeria, Mexico... moet ik
 nog verder gaan?
 Zoveel graven...

De Heer is werkelijk waar opgestaan! Halleluja
 En wij zullen met hem opstaan.
 Met de tanden op elkaar blijf je het herhalen.
 Ja, maar je ogen zitten je oren in de weg.
 Er is teveel dood om ons heen!

Was je er maar bij geweest?
 Ja zeg, dat zou wat geweest zijn.
 Dan had je er vast niet zoveel moeite mee.

Ooggetuige

Tjonge, je zult maar een discipel zijn op eerste paasdag,
 dan sta je toch echt met je neus vooraan!
 Zoals Kleopas.

Samen met een ander is hij uit Jeruzalem weggelopen bij de andere discipelen.

Wacht eens even discipel? Kleopas staat toch niet in het rijtje van de discipelen.

Dat klopt, hij is niet een van de twaalf.

Maar om de speciale selectie van de twaalf heen,

zit nog een veel grotere groep van discipelen.

(Paulus noemt er meer dan 500 1 Kor. 15,6)

Zij horen bij die discipelen en zijn weg gegaan uit Jeruzalem.

Waarom? Konden ze het allemaal niet meer meemaken?

Eerste paasdag, een topdag voor de discipelen natuurlijk!
 Zou je denken.
 Maar ze zijn *niet* blij.

Zie je ze lopen, druk in gesprek?

Op een bepaald moment wordt het zelfs een discussie (15).

Een moedeloos verschil van mening over hoe hun hoop de grond is ingeboord.

Alles is verloren.

Jezus is dood!

Dat is hun stemming!

Ze zijn niet blij dus, op eerste Paasdag.

Zij hadden gedacht dat hun meester Jezus van Nazareth

Israël zou bevrijden.

Maar de leiders van hetzelfde Israël hebben hem laten doden.

Zij hebben het gezien met eigen ogen.

Afschuwelijk, was het!

En misschien hebben ze nog op een wonder gehoopt.

Maar het is nu al de de derde dag.

En er gebeurt niks.

Ja er zijn wel een stel vrouwen die zeggen dat ze Jezus gezien hebben, maar waarom hebben zij hem dan niet gezien.

Dan zou Hij zijn eigen leerlingen toch direct opgezocht hebben.

Neeh, alles is verloren,

er is geen hoop meer voor Israël.

Zie je het?

Zij wáren erbij...

Meer nog, ze kénnen Jezus. En hoe!

Ze hebben vaak met Hem gesproken.

Misschien hebben ze ook wel meegemaakt dat Hij de dood juist terugdraaide.

Toen bij die jonge kerel in Naïn.

Hij werd net wegdragen naar zijn graf.

‘Jongen kom overeind’, had Jezus gezegd, meer niet.

En de dood was toen gewoon verdwenen!

Die jongen zat levend rechtop!

Werkelijk waar opgestaan!

Stel je voor dat je dát gezien hebt! (Luk. 7, 11)

Zij hébben het gezien,

En ze hebben Lazarus zijn graf uit zien lopen (Joh. 11).

Nog helemaal ingewikkeld in zijn lijkwade.

Hij was toen al vier dagen dood.

Zelfs dát maakt niet uit.

Als de Heer Jezus hem roept, loopt Hij gewoon levend zijn graf uit.

Werkelijk waar opgestaan!

Weer moet de dood vluchten voor Jezus.

Je zou toch zeggen, dat scheidt verwachtingen bij zijn leerlingen.

‘Nou de dood heeft bij onze meester bepaald niet het laatste woord.’

Ze hebben de Heer Jezus waarschijnlijk ook horen *vertellen* dat Hij ter dood gebracht zal worden, maar op de derde dag zal worden opgewekt.
Zeker twee keer heeft Hij dat gezegd (Luk. 9,22, 18,33)!

Je zou denken, op een dag als vandaag herinneren zij zich dat weer.

‘Oh ja wat zei onze Meester ook al weer.’

En drie dagen dood, is voor Hem toch niet teveel!

Denk maar aan Lazarus.

Bovendien waren er vandaag al geruchten, dat sommige vrouwen Jezus levend en wel gezien hebben

Het dringt *niet* tot hen door.

Zelfs als de Heer zelf naast hen komt lopen,
zien ze het niet!

De Heer Jezus heeft best wel humor, vinden jullie niet?

Gewoon naast hen gaan lopen.

‘Dag! Waar hebben jullie het over.’

Dat vind ik zó grappig. Zo, liefdevol grappig van Hem.

‘Jongens, toe nou, kijk nou eens!’ ‘Hier ben ik!’

Ziende blind!

Maar hoe dichtbij de Heer Jezus ook komt die dag,

-Hij loopt naast hen-

voor hen is Hij dood!

Zij kunnen niet zien dat het Jezus is die naast hen loopt.

Er staat eigenlijk: ‘hun ogen werden vastgehouden’ (16)

-Zoals onze blik wel eens door iets vastgehouden wordt-

Door wat? Vraag je je af?

Waren ze blijven hangen bij de dode Jezus aan het kruis?

Krijgen ze dat niet meer van hun netvlies.

En konden ze nu niet meer verder kijken.

Of werden ze vastgehouden door de regel:

‘Uit de dood is nog nooit iemand teruggekomen!’

Zelfs al kenden zij al uitzonderingen op die regel.

Of werden die ogen vastgehouden door een kwade macht zoals de satan, die niet wil dat ze de Heer Jezus kunnen zien?

Zeg het maar! Feit is wel dat hij - de satan- er belang bij heeft.

Feit is ook dat je ogen de werkelijkheid soms dus niet kunnen zien,
zelfs niet als je erbij bent.

Zelfs niet als Jezus in eigen persoon naast je loopt!

Intermezzo (in twee werelden)

Toen ik nog studeerde, werd één van mijn medestudenten zwaar depressief.

Het werd mijn eerste kennismaking met depressie.

Wat een enge ziekte is dat!

Hij zag niet wat er was, hij zag alleen maar wat hij dacht en voelde.

We gingen een stuk lopen op een prachtige voorjaarsdag.

En ik zag overal knoppen uitkomen, vroege bloesems bloeien, hoorde vogels fluiten en werd steeds vrolijker.

Hij zag daar he-le-maal niets van, zelfs niet als ik het hem aanwees.

Het kon hem ook niet veel schelen op dat moment.

'Kijk eens hoe mooi!', zei ik.

Maar hij kon alleen maar praten over zijn donkere gevoelens.

Zijn ogen werden vastgehouden door zijn gevoelens.

Door zijn hart, zouden de bijbelschrijvers zeggen.

Hij kón niet zien hoe mooi de lente was.

Hij kon de werkelijkheid niet meer zien.

We liepen vlak naast elkaar, wij tweeën

maar leefden in twee verschillende werelden.

Enge ziekte hoor, depressie! Nou!

Zou dat ongeloof van die discipelen nu net zoiets zijn?

Een depressie in hun geloof, waarin al hun hoop de grond ingeboord is.

Da's eng!

Als je ogen worden gevangengehouden door je hart!

De remedie

Wat doet de Heer Jezus hieraan?

Wat kan Hij nog meer doen dan zelf naast hen komen lopen?

Dat is toch het levende bewijs, zou je zeggen!

Als ze Hem dan nog niet herkennen!

Hij doet er wel wat aan!

Wat mij opvalt is dat Hij eerst heel geduldig luistert.

Alles wat ze dwarszit komt er uit.

Het puin moet eerst weg, voordat je kunt bouwen.

Weer heel grappig, trouwens, dat zijn discipelen Hem dan verwijten:

"U weet niet zoveel hè!

Ze zijn echt stekeblind!

Als dat er allemaal uit is begint Hij met hen te praten.

En legt Hij hen alles nog eens geduldig uit.

Dat doet Hij aan de hand van de Bijbel,

de reisgids voor gelovigen.

Die Bijbel heb je dus echt nodig!

Want in de bijbel wordt je stukje bij beetje voorbereid op de komst van de Messias.

Eerst door Mozes, daarna door profeten als Jesaja.

Hij had dat allemaal al eens verteld,

maar doet dat geduldig nog eens.

Hij houdt van zijn leerlingen en heeft geduld met ze en Hij maakt tijd voor ze.

Het eerste wat Hij doet is het slot van de Bijbel halen (32).

Want ze hadden het wel gelezen, maar niet begrepen.

Als ze het beginnen te begrijpen gaat het slot ook van hun hart,

zijn uitleg van de Bijbel zet hun hart in vuur en vlam.

Ze voelen het van binnen branden.

En dan duurt het nog een hele tijd voor dat het slot van hun ogen gaat.

Pas later, aan tafel, herkennen ze hun Heer, eindelijk.

En je hoort ze zich afvragen, waarom hebben we dat niet eerder gezien,
 we voelden het van binnen toch branden?
 En dan verdwijnt de Heer,
 zijn aanwezigheid is niet dan meer nodig.
 Hij is geduldig en doet precies wat nodig is.
 Hij verandert hen van binnenuit en dan kunnen ze weer zien!

Erts

De Heer is werkelijk waar opgestaan, halleluja.
 Laten we het vaak tegen elkaar zeggen vandaag
 en het be-amen.
 Want het is een blijde boodschap.
 Een mega-blij bericht zouden de jongeren zeggen.
 En je kunt 'm niet vaak genoeg herhalen

Maar toch is het geen gemakkelijk bericht.
 Je moet er mee vechten en een slag mee voeren.
 Het is als (goud)erts, waaruit het metaal nog gesmolten moet worden.
 Zo op het oog is het een gewone steen.
 Maar de kenner ziet dat er meer in zit.
 De rijkdom zit nog van binnen.
 Er is veel hitte voor nodig om die er uit te krijgen.

'De Heer is werkelijk waar opgestaan'...is zulk erts.
 Om dat te kunnen zien, moeten wij eerst ook opstaan uit ons ongeloof.
 En dan moet er dus hitte bijkomen.
 We moeten eerst van binnenuit veranderen,
 voordat we het om ons heen ook beginnen te zien.
 En dat gaat nog steeds op dezelfde manier als toen
 Vertel eerst maar aan de Heer wat je dwarszit.
 En als alles eruit is, laat de Heer dan tegen jou praten.
 Lees geduldig in de Bijbel en luister naar Gods boodschap voor jou.
 Praat er met anderen over.
 Dan gaat eerst het slot van ons hart.
 -en dat gaat dan gloeien in ons-
 en daarna gaat het slot pas van onze ogen.
 En beginnen we te zien wat we geloven
 Dat hebben we het steeds weer nodig.
 Dat het van binnen weer warm wordt.
 Want er gebeurt veel om ons heen dat ons ontmoedigt.
 Ook zijn er sterke krachten en machten die ons geluk willen stelen
 en onze ogen willen vasthouden in het ongelukkige van deze wereld.

Daar wordt je ijskoud van.
 Pas als onze harten weer warm worden
 wordt een mooie boodschap in de kerk,
 een persoonlijke boodschap voor onszelf.

Dan is de slag om de opstanding gewonnen!

En kun je het ook zelf meemaken.

Ja, ja, de Heer is werkelijk waar opgestaan, echt! halleluja!

En dat zet dan alles in een ander licht.

De herinnering aan dierbaren die zijn overleden, zijn nog steeds verdrietig maar niet zonder hoop.

Je ziekte, je moeite en je zorgen, zijn zwaar maar niet zonder einde.

En zelfs op op Zaventem kun je dan voorzichtig verzuchten:

‘Gelukkig, de Heer is werkelijk waar opgestaan.’

Amen

(c) Wieb Dijksterhuis, maart 2016